

NYING

MEDLEMSBREV FÖR GUSTAF SCHRÖDER-SÄLLSKAPET

Kring Gustaf Schröders

NYING

I detta nummer:

God Jul och Gott Nytt År

Styrelsen vill önska alla medlemmar en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År.

Gustaf var på bokmässan

Gustaf fanns givetvis med på Bokmässan i Karlstad. Sidan 8.

Knäcker du jul- nöten på sidan 7?

Vi vill testa dina kunskaper om Gustafs författarskap med en liten julnöt. Du kan vinna en fickkniv! Sidan 7.

Skylt nummer 13 sitter nu på Hermansborg

Hermansborg norr om Rättvik var Gustaf Schröders inspektorsbostad när han på uppdrag av Korsnäs skulle inventera möjligheterna att flotta virke på Ore älv.

Nu har platsen fått sin Schrödersskylt – nummer 13. Idag bor Karin Tibell och Gunnar Hansson här. Sidan 3.

Årets julläsning finns på sidorna 4-7

"Han blev fullständigt frälst på Gustaf..."

Det kom ett mejl från en person i sydsverige som ville bli medlem i Sällskapet. Han hade kommit över en bok av Gustaf Schröder och blivit fullständigt frälst.

Han började leta efter fler, men hittade inga böcker i de vanliga kanalerna som bokhandel och det lokala biblioteket.

Då gick han ut på nätet och sökte. Där hittade han Gustaf Schröder-Sällskapets hemsida och vips öppnade sig alla dörrar. Där såg han rader av böcker som Gustaf Schröder skrivit och han såg till sin glädje att många av dem fanns i nyutgåvor.

Han skickade snabbt iväg ett mejl och ville bli medlem i förhoppning om att kunna köpa alla Gustafs böcker som kommit ut. En av många fördelar med medlemskapet i Gustaf Schröder-Sällskapet.

Så nu sitter en lycklig man i sydsverige och plöjer Gustaf Schröder-böcker och har san-

nolikt hela julen räddad. Det finns 26 böcker att välja på, om vi ser på hela Gustafs produktion.

Men nyutgåvorna börjar nu närma sig

ett 20-tal. Och det är dessa böcker som idag är möjliga

att få tag på. Och främst genom Sällskapet.

Exemplet med den "frälste mannen från sydsverige" är stimulerande att möta. Kunskapen och upptäckten av Gustaf är ett av våra viktigaste arbete att förmedla. Ett bra sätt är just att återutge hans böcker, som numera är hopplösa att få tag på i antikvariat eller i bokhandel.

Nu ser vi fram emot nästa återutgivning som är Minnen från mitt jägarliv. Den utkom 1889 och handlar en hel del om hans tid i Dalarna.

Vår Julläsning på sidorna 4-7 är hämtad ur den boken och det kapitel vi har tagit ett litet avsnitt ur heter Tama björnar.

En rolig berättelse om hur Gustaf försökte föda upp två björningar vid sin inspektorsbostad i Siknäs. Tyvärr dog den ena björnen redan efter några veckor, men honan levde i flera år och gav upphov till många roliga minnen. Njut av Gustafs suveräna sätt att berätta.

Julfriden kan vi lämpligast ägna åt någon av Gustafs böcker. Eller varför inte klura ut ur vilken bok vi hämtat kapitelinledningen i vår julnöt på sidan sju.

God Jul önskar
sekreteraren.

Eny Gustaf Schröder

NYING är medlemsbrev för Gustaf Schröder-Sällskapet

Utgivare: Sällskapets sekreterare
Per-Olof Lönnroth,
Tel. 0571-341 20 Fax: 0571-341 71.
Ordförande: Lars Mebius
Tel. 0570-502 20
Kassör: Alf Davidsson
Tel. 0573-770067

Postadress: Box 133, 671 23 ARVIKA
Gustaf Schröder-Sällskapets postgirokonto:
464 56 93 - 5.
E-post: sallskapet@gustafschroder.se
Tryck: One Digitaltryck, Karlstad
ISSN 1102-8238
Produktion: POEM Förlag, Arvika

**Du har väl inte glömt
betala medlems-
avgiften 225 kronor?
Sätt in pengarna på
PG 464 56 93 - 5.**

Nu är det skyltat på Hermansborg – Gustafs gamla inspektorsbostad

Hermansborg är en f.d Hskogvaktarbostad vid Ore älv i Rättviks kommun. Här byggdes för Schröders räkning en inspektorsbostad 1863, när han fick uppdraget av Korsnäs att undersöka om Oreälven kunde göras flottningsbar.

Det som kan finnas kvar av byggnader från Schröders tid kan vara ett stall med spiltor.

Möjligtvis en ladugårds-länga och ett magasin.

Hermansborg var från mitten av 1800-talet och framöver centrum för skogshanteringen och som mest bodde här ett 50-tal personer. Här fanns eget bageri och möjlighet till proviantering för skogshug-garna. På magasinets loft kan man fortfarande känna doften av salt sill.

De främsta spåren efter Gus-taf Schröders tid här är alla stensättningar längs älven, som gjorde flottningen möjlig. Sär-skilt vid Vangforsen söder om Hermansborg finns ett gigantiskt

bygge med stenblock, som är fint sammanfogade. Ett bra exempel på klurighet, styrka och stor uppfinningsrikedom – långt innan grävmaskiner fanns.

Nuvarande ägare av Hermansborg är Gunnar Hansson och Karin Tibell. Vi har rötter i Orsa och norra Stockholm och flyttade hit för att få lugn.

Nu sitter skylt nummer 13 på vårt hus här.

Gunnar Hansson

Bilder från Hermansborg idag. Lars Karlsson och Jonas Jonsson satte upp skylten i somras (nedan). Nuvarande ägare Gunnar Hansson och Karin Tibell (nedan t.v).

TAMA BJÖRNAR

Årets julberättelse är hämtad ur boken Minnen från mitt jägarliv. Detta är ett kort avsnitt ur den kommande årsboken 2010!

Sedan lång tid tillbaka hade jag önskat mig en tam björn, men tillfälle att få en sådan lät vänta på sig. Flera av mina bekanta hade emellertid tid efter annan björnar, som de tämj, men de voro dels illa skötta, dels obändiga och voro icke heller i andra avseenden sådana; som jag hoppades kunna få en, i fall jag på fullt allvar försökte uppfostra en sådan.

De bästa och trevligaste jag sett funnos hos hovjägmästaren Falk på Risäter 1848. Dessa hade dock ej bibragts något begrepp om snygghet, men med den obestridliga intelligens, dessa djur besitta, hoppades jag alltid kunna lära dem att vara snygga. En rätt rolig och väl skriven levnadshistoria om dessa björnar finnes intagen i »Svenska jägarförbundets tidskrift».

Äntligen vintern 1865 i februari månad lyckades jag ur ett ide taga ett par små björnunge, hane och hona. De små stackarna skreko erbarmligt, troligen fröso de, ty sedan de inrullats i en fårskinnspäls, blevo de tysta.

Under den pågående jakten hade jag ingen tid att ägna dem, men på kvällen, då vi kommit till det avlägsna nybygge, där jag hade kvarter under denna jakt, tog jag dem i närmare beskådande. Ännu hade de ej ögon och voro ej större än ett par veckors gamla stövarevalpar. Mannen, som under dagen burit dem, hade flera gånger hört dem jämra sig och trodde därför att de voro hungriga. Vi värmdo därför mjölk, hällde litet sådan i ett finger av mina renhudshandskar, stack sedan ett hål däri, och läto handskfingret tjänstgöra

som dinapp. Att börja med lyckades det icke bra, emedan det lilla hålet tilltöpptes, men sedan vi glödgat en syl och därmed bränt flera större hål i handskfingret, gick saken bättre. För att göra illusionen så fullständig som möjligt insveptes ungarna i moderns hud, varefter de höllo sig tysta tre à fyra timmar å rad, då de fingo mera mjölk, och så allt framgent.

Det dröjde flera dagar, innan jag hann hem till Siknäs, där björnarne nu överlämnades åt hushållerskan för att erhålla bästa möjliga vård.

Efter ett par veckors frånvaro återkom jag till Siknäs, rätt nyfiken att se mina björnar. Hanen var då illa sjuk, hade magrat, och tydligen skulle hans livstid ej bliva lång. Honan däremot var rund och frodig, hade vuxit och såg kry ut. De hade likväl blivit illa skötta, ty deras bädd var våt och luktade illa, och själva voro de smutsiga.

Det första jag företog med dem var att genom badning få dem rena samt att giva dem en torr och snygg bädd. Handsken hade blivit bortlagd, och när de skulle äta, nedsattes i stället handen i en skål mjölk och ett finger stacks upp över ytan och tjänade som dinapp. Honan hade särdeles god aptit och sög mjölken ganska fort.

Efter ett par dagar avled hanen, och då jag nu undersökte honom riktigt, befanns ena lårbenet avbrutet. Huru detta skett, blev aldrig veterligt, men därefter fick »lill-nalle», som den kvarlevande till en början kallades, bättre vård. Varje dag eller så ofta

hon smutsat sig, fick hon ett bad eller en torkning med en svamp, doppad i ljumt vatten.

Redan i april började hon krypa ur lådan och göra små bitar på golvet, men så snart något var i olag eller hon blev hungrig, skrek hon högljutt. Lätet var eget; jag vet ej något annat, som jag kan likna vid det, än möjligen då kattor slåss. Allt som hon blev äldre, blev ljudet grövre, och då hon var ond, utstöttes det i korta grymtningar.

I maj var hon i rörelse nästan hela dagen och ville oupphörligt leka; dess emellan låg hon vanligen och sög på vänstra tassens led, allt under ett, jämt mummel. Med denna sugning var hon så ivrig, att en mjölkaktig fradga liksom en bred ring bildades runt om leden. Själva tassens såg jag varken denna eller andra björnunge suga på.

Under sugningen tyckte hon ej om att bliva störd. Rörde man lindrigt vid henne, såg hon upp, men återtog strax sugningen. Stördes hon allvarigare, blev hon oftast ond och sökte bitas, ögonen blixtrade och honanföll oförskräckt. Vid sådana tillfällen tog jag henne i nackskinnet och höll henne i jämnhöjd med mina ögon. Ilskan framlyste då ur hennes livliga ögon, men när hon oförskräckt sett in i mina en stund, började blicken mildras, och nalle hängde slapp och tyst i min hand, varpå hon genast nedsläpptes och smektes, och vi blevo goda vänner, färdiga till lek. Första tecknet att hon ville leka var, att hon omfamnade mitt ben och började bråka därmed på ett eller annat sätt. Brydde jag mig

ej om henne, utan höll benet stilla, blev hon ond och sökte bitas; brydde jag mig ej heller därom, så började hon slicka min stövel och övergick sedan till den vanliga sysselsättningen att suga på ramleden, varmed hon, under det jag satt och skrev, kunde fortsätta hela timmen.

Med snyggheten var det illa beställt, och däruti låg vår värsta strid. Sitt vatten kastade hon ögonblickligt, utan att man hann föra ut henne, men då exkrementen skulle avgå, började hon gå baklänges, och därför kunde man gott hinna få ut henne. Ute på gården trivdes hon ej ensam, utan skrek då, så att man måste hämta in henne.

Vid sommarens inträde och allt efter som björnungen utvecklades, började hon självantast vistar ute. Hon gick då och sökte sällskap dels hos mina hjälpare på kontoret och dels i drängstugan. Över allt var hon välkommen och trakterades med varjehanda; aptit saknades aldrig. I brist på annat sällskap höll hon tillgodo med hundarna. Ett par gula valpar, jämnåriga med nalle själv, blevo favoriter, i synnerhet en liten hund »Träff». De kunde roa sig själva timtals men även med björnhundarna formerades bekantskap, och rätt ofta nedlätto även de sig att leka med henne.

Blev nalle, vilket ofta hände, snarstucken och ond, fick hon genast stryk. Var jag då i närheten, kom hon för att söka skydd hos mig. Sällan ville hon fly, men gjorde hon detta någon gång, blev det till någon dörr, vilken också alltid välvilligt öppnades.

Det vanliga var att hon fat-

tade posto vid en vägg eller annat skydd, i vilket fall hundarna vanligen icke gjorde henne något ont, utan endast skällde allt vad tygen höllo. Nalle fick då alltid hjälp, ty antingen kom någon eller öppnades ett fönster och hundarna bortkördes.

Allt som nalle blev äldre, utsträckte hon sina lekplatser. Hus-

hållerskan började klaga, att hon förstörde allting i trädgårdslanden, slog sönder drivbänksfönstren och annekterade allt som hon kom åt i köket. Detta var betänkligt nog, men kunde ej hjälpas; hon fick väl hållas. Stryk fick hon nog litet varstades, så väl i köket som i drängstugan och på kontoret, varför jag började låta henne följa mig ut vid mina besök på arbetsplatserna. Åka var hennes förtjusning. Hon hade

sin plats på fotsacken i karriolen, och när så behövdes, höll hon sig fast i skärmen, eljest balanserade hon som en riktig jonglör, och föll hon någon gång på sidan, äntrade hon genast upp och satte sig igen.

Hon brukade då vrida huvudet och ge mig en talande blick, som om hon ville säga: »det gjorde ingenting, nu sitter jag bra igen».

Då vi vandrade utefter vägar eller skogsstigar, sprang hon ofta före, men blev det oaktagat alltid efter, ty än skulle en myrstack rivas ut, än skulle ett humlebo uppgrävas eller ock skulle hon klättra upp i ett träd. Då hon vid sådana tillfällen icke såg eller hörde mig, började hon skrika, varvid jag alltid svarade med en hög vissling. Det dröjde då ej länge, förrän nalle anlände i galopp och gav sin glädje tillkänna med att slänga huvudet hit och dit eller vid synnerligen uppsluppet lynne tassa till mina ben, och så bort igen.

Bland hennes favoritnöjen under sommaren blev att bada. Detta skedde vanligen på eftermiddagen, och när lusten kom på henne, sprang hon direkt från lek och sällskap ned till älven, där hon hade samma upptåg som en okynnig pojke, hoppade upp och ned, sam, ryckte upp vasspipor och åt sjögräs, stänkte vatten kring sig och for fram som ett yrväder. Helt plötsligt kunde hon komma hemrusande, så att vattnet yrde om henne. Då fick man akta sig för ett vått famntag, ty nu räckte hon upp till bröstet, då hon reste sig på bakbenen, och detta gjorde hon alltid, när hon var vid glatt lynne och ville leka.

I augusti måste jag överlämna nalles uppfostran till min bokhå-

lare, med vilken hon var god vän, och återsåg henne sedan icke förrän första dagarna i november. Då jag körde upp på gården, var nalle på bakgården sysselsatt med att bära ihop vedkubbar. Det föll mig då in att vissla på det vanliga sättet för att få se, om hon skulle komma ihåg detta ljud. Genast som hon förnam ljudet, släppte hon vedstycket och reste sig på bakbenen samt lystrade. När jag sedan åter visslade, kom nalle ögonblickligen i frysprång fram till trappan. Genast tog nalle mig i famn, och igenkännandet sågs så tydligt i hennes ögon, att något tvivel därom icke gärna kunde förefinnas.

Under dessa två och en halv månader hade hon vuxit högst betydligt. Hon var fet och håret glänsande mörkbrunt; den ljusa ringen kring halsen hade också blivit mörkare. Men man klagade på henne och sade, att hon var mer än odygdig och att man stundom hade nödgats hålla henne bunden i skjulet.

Nalle fick nu emellertid en veckas glada dagar. Hon fick fritt följa mig på mindre skogsresor och hade det som hon ville. Så kom vinterns vanliga föregångare, höststormar med regn och stundom snö.

Nalle blev då märkbart olustig, sov allt längre och längre på morgnarna, och en dag måste jag fram emot middagen gå i vedskjulet för att söka henne. Ingen nalle syntes till, men väl ett djupt hål under huggkubben, där jag av andetagen hörde, att hon befann sig. Hon hade där gjort sitt ide. Då hon märkte mig, kom hon genast upp och följde med in, men somnade snart igen. Jag förstod därför att hon trängtade till ostörd ro. I följd därav måste jag tänka på att skaffa henne en vinterbostad. För detta ändamål inreddes en låda; locket påspikades och i ena änden gjordes

ett hål så stort, att nalle ledigt kunde krypa in, varefter lådan nedgrävdes i en närbelägen sandbacke.

Från lådan ledde en smal gång, vilken fodrades med bräder, så att det hela blev så likt ett björnide som möjligt. När detta var ordnat, nedslogs en stadig påle i marken och en järnlänk fastsattes däri. Vid denna länk bands nu nalle, och hon låg där ett par dagar utan mat, men ville icke krypa in.

Jag stoppade in henne flera gånger och tyckte, att hon borde må bra i den rena halmen och den varma hålan, men så snart jag gick, kom nalle efter. Så förgingo ett par dagar, varefter en snöstorm inträffade på natten. Vid mitt besök hos nalle följande morgon befanns hon inkrupen i idet.

Där fick hon ligga omkring en vecka eller så, då kopplet försiktigt avtogs från hennes hals, utan att hon med en enda rörelse lät förstå, att hon hade någon känsla därav.

Därefter kom snö. Hålet yrde igen, och under hela vintern syntes ingenting varken av ide eller björn. Ofta tänkte jag på nalle och undrade, huru hon befann sig och om hon skulle överleva dessa 5 à 6 månader, som björnar vanligen tillbringa i sin vintersömn.

Oroa henne ville jag ingalunda, utan framtiden finge visa, huru experimentet hade lyckats.

Kom så april året därpå. Alla mina hjälpare voro ute i skogarna på småstationerna, och kontoret stod under reparation. Där arbetade ett par unga, raska snickare, dansken Jacobson och svensken Fritzberg.

De voro tidigt uppe om morgnarna, och en dag vid soluppgången finge de se nalle sitta och sola sig på kullen ovanom

idet. Dansken kom genast upp till mig och meddelade mig ivrigt, att björnen var vaken och satt utanför idet. Jag gick strax ut till henne, närmade mig sakta och tilltalade henne vänligt. Hon såg skygg och orolig ut. När jag kom henne så nära som på några alnars avstånd, blev blicken vild, men då jag det oaktat fortfor att närma mig, drog hon sig sakta baklänges.

Detta upprepades gång efter annan, tills nalle avlägsnade sig genom trädgården och gick ut på sjön, där hon åter satte sig. Jag gick nu ej efter, utan lät henne vara, tills jag på förmiddagen fick veta, att hon gått fram till bryggustrappan. Då tog jag en skål ljum mjölk och närmade mig henne, men hon drog sig återigen tillbaka. Som jag kände till hennes otroliga nyfikenhet, nedsatte jag skålen och avlägsnade mig, varefter det icke dröjde länge, förrän hon närmade sig skålen, puffade till den, så att innehållet kom på marken, varpå hon slickade upp det och åt sedan ett par brödbitar.

Gumman, som bodde i brygguset, öppnade nu dörren, och huru hon nu jämkade med henne, gick hon slutligen in, och jag följde efter för att se, om hon skulle känna igen mig. Emellertid hade hon praktiserat sig upp på vinden, där hon också fick hållas.

Från den stunden tog hon sitt tillhåll hos gumman och fick i flera dagar mat av henne, så att de blevo synnerligen goda vänner. Huru hon bar sig åt med björnen, vet jag ej, men sant är att huru ilsken och vild nalle än var, så sjönk hennes mod nästan ögonblickligen, så snart gumman började tala till henne. Var detta kärlek eller respekt? Jag vet det ej, sannolikt det förra. I brygguset bodde nu nalle ett par veckor, varefter hon flyttade

upp till vedskjulet igen och började på sitt gamla sätt att trava omkring överallt.

Jag tog henne ibland bort på hedarna, där det fanns gott om myrstackar, och jag behövde icke lära henne riva ut stackarna eller äta myror, ty det gjorde hon av sig själv, och rätt egendomligt var att se, huru hon tålmodigt väntade, tills myrorna samlat sig, och då genast med sin långa tunga upphämtade dem så väl, att inte ett enda barr följde med. Sedan snön smält undan och marken blivit bar, företog nalle på egen hand utflykter till skogs för att äta lingon, ty på sådana var hon mycket begiven. För denna sin smak råkade hon dock en dag i en svår klämma.

Av försummelse hade skafferidörren lämnats öppen. Nalle, som alltid passade på tillfället, smög sig in och påträffade där bland annat en kopparkruka innehållande lingonsylt. Genast sänkte hon nosen ner i denna och började äta, men i den mån som innehållet minskades, körde hon också ned huvudet allt djupare i krukans, där det till slut blev sittande fast och kunde av nalle själv ej dragas upp igen.

Emellertid fick jag höra ett besynnerligt dovt läte samt rop och skrik av pigorna. Anande att något åter var på tok med nalle, skyndade jag ned i köket, där en tragisk-komisk scen mötte mig. I en vrå av skafferiet såg jag nämligen nalle i högsta grad uppretad och ivrigt bemödande sig att med framtassarna befria sig från krukans, som dock satt så hårt fast, att alla försök, vilka ackompanjerades av vresiga grymtningar, voro fullkomligt fruktlösa. Det komiska i scenen var det övervägande, och jag skulle gärna låtit nalle hållas en stund, men kökspersonalens deltagande gav sig så högljutt tillkänna, att jag fann mig för-

anlåten att så snart som möjligt göra ett slut på uppträdet. Jag skyndade därför fram till nalle och försökte att helt varligt draga krukans utav henne, men det var omöjligt.

Jag måste taga till med alla krafter och drog så hårt, att jag lyfte nalle ett gott stycke från golvet, innan jag äntligen lyckades få henne lös. Men nu visade hon sig i all sin glans med »krösamoset» ända upp över öronen. En slik smörjelse hade hon förr aldrig fått, och min kära nalle såg också betydligt generad ut. Men nu skall man tro, att pigornas klagolåt förbyttes i munterhet, så att köket genljöd av skrattsalvor, vilka kommo nalle att än djupare sänka sitt huvud, och man såg tydligt, att hon skämdes. Hon tog också snart sin reträtt ut på gården, där ett par byttor kallt vatten snart återgav henne självaktningen och därmed även det goda lynnet.

Nalle växte nu till i både dygd och odygd och ville efterapa allting. Hon försökte sig på varje handa, såsom att skjuta kälke,

men kunde aldrig hålla vägen, samt att draga en skottkärra, som likväl alltid stjälpde för henne.

En morgon gick jag förbi det under reparation varande kontoret och fick då höra, att där rådde stor munterhet, varför jag tittade in.

Jag såg då min danske snickare sitta gränsle över en hög bräder och hyvla. Mitt emot honom satt nalle, hållande i hyveln med båda ramarna, under det hon med mycket allvarsam uppsyn oklanderligt skötte sitt arbete. Bredvid henne stod den svenska snickaren fördjupad i åskådande och uppgivande den ena skrattsalvan efter den andra. Då Fritzberg snart ville avlösa nalle, tog hon humör och ville riva ned hela brädstapeln, men hindrades därifrån av mig.

Läs resten av det här kapitlet i årsboken som kommer nästa år. **Minnen från mitt jägarliv** utkom första gången 1889 och hade underrubriken "Jakter och skogsliv i Dalarna".

Kan du knäcka julnöten?

Julnöten som vi hade förra året blev uppskattad. Nu kommer en ny där vi testar dina kunskaper om Gustaf och hans författarskap. Var finns denna **kapitelinledning** i någon av Gustafs böcker. Kan du säga var deltar du i en dragning om en fickkniv i rostfritt stål.

Skicka svaret till Gustaf Schröder-Sällskapet, Box 133, 671 23 Arvika. Eller mejl: sallskapet@gustafschroder.se

"Några veckor därefter återfinner vi dem vid stranden av Klarälven bland landsmän.

Deras färd genom tjugomilaskogen hade varit otroligt mödosam, men ihärdigheten hade övervunnit de stora svårigheter som möter en färd genom dessa oländiga marker. Nu hade de funnit välvilliga landsmän. Av dem hade de tillika fått den glädjande underrättelsen, att deras saknade gossar varit där och spanat efter dem."

Avsändare:
Gustaf Schröder-Sällskapet
Box 133
671 23 ARVIKA

B

En bokmessa för Gustaf i Karlstad

Ännu en gång var Gustaf på bomässa i Karlstad. Sällskapetets ordförande Lars Mebius och hans fru Birgitta (bilden) tog fredagspasset och Alf Davidsson var på plats under lördag en helg i början av november.

Jubileumsskriften i nytryck

Jubileumsskriften på 20 sidor om Gustaf inför hans 175-årsfirande finns i ny upplaga. Den kostar 50 kronor, inklusive frakt.

Kan beställas från sekretariatet.

Gustaf på nätet!

Du har väl inte missat Gustaf Schröders egen hemsida: www.gustafschroder.se

Där kan du läsa tidigare utgåvor av NYING och det finns en hel del fakta om Sällskapet och dess verksamhet.

Exempelvis sammanställning över var alla Schröderskyltar sitter.

Var sätter vi Schröder-skylden?

Kom med förslag på lämpliga platser som borde märkas ut med en Schröderskylt.

Enligt årsmötets beslut skall det vara något speciellt med platsen som sammanknippas med Gustaf.

Skicka in förslaget till styrelsen och ange även vem som är villig att betala för skylten; det vill säga bli sponsor. Vi anger detta på skylten. Kostnaden är cirka 500 kronor.

Vår adress hittar du högst upp på sidan.

Ändra adress!

Om Du flyttar eller om posten ändrat Din adress är det viktigt att **Du meddelar oss den nya adressen snarast möjligt.**

Nästa nummer

utkommer i maj 2010. Annonser till Börsen eller övrigt material skall vara sekreteraren tillhanda senast 1 april. Har du tips på vad Nying skall innehålla, skriv gärna en rad!

Schröder-Shoppen

Här kan Du köpa medlemsprylar och komplettera Dina årsböcker. Allt till låga medlemspriser. Skriv beställningen på ett inbetalningskort räkna ihop summan och betala i förskott.

Du kan köpa våra tidigare årsböcker till medlemspris; 100 kronor styck. Dock är **Vildmarksliv** (utk. 1991) och **Örjan Kajland** (1992), utgångna. *Tänk bara på att porto tillkommer: 55 kronor för 1-2 böcker och 110 kronor för 3-4 böcker.*

En timmermärkares minnen (1994), **Gamla minnen** (1995), **Med hund och bössa** (1996), **Tjugo år i Dalarna** (1997) och **Pavo Makkran** (1998), **Finntorpet i Västerskogen** (1999), **Pekka Huskoinen** (2000), **En bruksbokhållares minnen** (2001), **Från brukskontor och timmerskog** (2003). **Den gamle fogdeskrivaren**

(2004). **Ur fjällfolkets liv** (2005). **Minnen från skogarna** (2006). **Mina jaktkamrater** (2007). **Från skilda marker** (2008).

Videon om Gustaf Schröder är 44 minuter lång och ger en intressant bild av författaren och jägaren. Pris 295 kronor inkl. frakt.

Jubileumsskriften, 50 kr, inkl frakt. **Mansbilden hos Gustaf**, uppsats, 100 kr inkl porto.

Vykort av Gustaf Schröder kostar 5:- st.

Medlemsmärken: Tygmärken kostar 25 kr. **Metallmärken** 30 kr.